

og Tid for Aflæggelsen af et Besøg var bleven bestemt, og Trine skikket i Byen for at varsko Didriksen.

Didriksen var en anden gammel Bekendt af Huset, der var Drøskekusk og boede i Store Brøndstræde, og som — tro imod en snart halvhundredaarig Overlevering — til denne Udflugt beredvilligt stillede sig selv og sit Køretøj til de gamle Venners Raadighed. Dette er saaledes at forstaa, at den nulevende Didriksen, »unge Didriksen«, ikke var den virkelige, men en Søn af hin gamle Didriksen, hvem Højbaadsmanden en Gang i dennes Orlogstid havde frelst for »Kat«, og som i taknemlig Erindring herom viste ham denne lille Villighed. Men som en god Søn havde unge Didriksen gjort sig en Ære af at overtage sin afdøde Faders Forpligtelser, — og desuden vidste han, hvad der ved denne Lejlighed vilde »falde af«.

Til den sædvanlige Tid — Klokken ét — stillede han da ogsaa paa denne Dag i Hjærtensfryds-gade med et Køretøj saa blankt og pudset som til et Grossererbryllup i Vor Frue; og efter nogen Tids Venten viste det alderstegne Ægtepar sig paa Gaden, Madam Olufsen i »Wienersjal« og med en stor, blaa Vindrueklase paa Hattekysen, Højbaadsmanden med 25 Aars-Tjeneste-Medaillen samt Dannebrogordenens Sølvkors paa Brystet og med en — en halv Alen høj — Cylinderhat paa Hovedet. Under en højtidelig Stilhed blandt Kvarterets Børn,